

Николай Вълевъ

На поклонение въ Карлово

Вече е обѣдъ. Топлото южно слънце припича. Посетихме прочутия водопадъ Сучурумъ и фабриката, оставена отъ братя Евлогий и Христо Георгиеви като подаръкъ на карловци. Минахме и покрай кжщата, гдето е живѣлъ стариятъ и многозаслужилъ учителъ Райно Поповичъ.

Вървимъ изъ тѣснитѣ и криви улички на Карлово, тропаме съ подкованитѣ си туристически обуца по калдаръма и мълчимъ, всѣки вдаденъ въ своитѣ мисли. Пътни врати се отварятъ тихичко, подаватъ се любопитни глави на старци и на забрадени бабички. Смутихме покоя на тия улички. Кжщичкитѣ сж малки и старовремски — тѣ сж се скрили въ двороветѣ, потънали въ зеленина, овощни дръвчета и стари лозници.

Горещината ни кара да поглеждаме съ въздишка къмъ тия хладни дворове. Искамъ да потропамъ на нѣкоя врата и да отида нагости на тия самотни стари хора, чиито синове и дъщери сж напустнали отдавна родния си градъ и сж се заселили далече въ голѣмитѣ градове. Где да знамъ, дали ще имъ бжда приятенъ и дали нѣма да ги безпокоя? Ние се задоволяваме само да поздравимъ срещнатитѣ непознати, и тѣ да ни отговарятъ съ сдържана усмивка, а нѣкои не ни и поглеждатъ.

Завиваме. Питаме едно малко, босо момченце, где е кжщата на Василъ Левски. То веднага изяви своята готовность да ни заведе. Тръгнахме подире му. Мжчимъ